Леонід
ДАЦЕНКО

І янгол з автоматом на плечі

Захалявна книжка українця

Черкаси
2011

ББК 84(4УКР)6-5
Д 12

Леонід Даценко.
І янгол з автоматом на плечі: поезії
Черкаси: вид.Чабаненко Ю., 2011 - 56 с.

ISBN 978-966-493-337-4

В нову книгу поезій Леоніда Даценка увійшли твори, написані протягом останніх двох років. Автор визначає свою поетичну збірку, як "захалявна книжка українця". Адже у віршах Л. Даценка кожен читач може знайти наснагу для боротьби за українські цінності. Поет переконаний, що в наш час, коли "із України виганяють Україну", українці повинні єднатись, щоб перемогти новітню орду. Свою упевненість у цій перемозі через поетичне слово автор хоче перелити в душу кожного українця.

Літературний редактор Валентина Коваленко
Дизайн обкладинки Владислав Борисюк

Підписано до друку 07.07.2011 р. Формат 60x84 1/16. Папір офсет.
Гарнітура Baltica СТТ. Умовн. друк. арк. 3,5.
Обл.-видавн. арк.3,85 Зам. № 1196 Наклад 1000 прим.

Видавець Чабаненко Ю.А.
Свідоцтво про внесення до Державного реєстру
видавців серія ДК №1898 від 11.08.2004 р.
Україна, м. Черкаси, вул. О.Дашкевича, 39
Тел. /0472/45-99-84, 56-46-66. E-mail: office@2upost.com

Друк ПП Чабаненко Ю.А.
Україна, м. Черкаси, вул. О.Дашкевича, 39
Тел. /0472/45-99-84. E-mail: office@2upost.com

Сьогодні уже недоречно вдавати із себе поета... Не хочу бути речником – я хочу бути багнетом!

Про автора

ДАЦЕНКО Леонід Миколайович – поет, журналіст, громадсько-політичний діяч. Народився 28 липня 1963 року на Житомирщині. Закінчив із відзнакою філологічний факультет Київського державного університету ім. Т.Г.Шевченка в 1985 році. Працював учителем, журналістом. З 1990 року – шеф-редактор газети "Дзвін".

Автор поетичних збірок "Український лев"(2009) та "І стегна підпливуть, як дві форелі..."(2007).

Нині очолюєЧеркаську обласну організацію Української Народної Партії. Працює помічником-консультантом народного депутата України Івана Зайця.

Член Національної спілки письменників України, заступник голови Черкаської обласної організації НСПУ.

Я на сторожі України ставлю меч!

Більше двадцяти років тому ми, молоді і завзяті рухівці, виборювали у комуністичної московської орди незалежність України. Ми твердо вірили в нашу перемогу. Нас не лякали ні обкомівсько-райкомівські цькування, ні КаГеБістські переслідування, ні звільнення з роботи... Ми били у дзвони (до речі, самвидавча газета Руху, яку я випускав у 1990 році на Монастирищині, так і називалася – «Дзвін»), пробуджуючи суспільство на боротьбу з комуністичною тоталітарною системою. В одному із віршів цього періоду, що мав символічну назву «Червоний Вій», я писав:

Червоний Вій регоче, аж хрипить,
залізні вже розплющує зіниці...
Гей-гей! А хто там в крайній хаті спить?! –
Прокиньтеся! Бо все це – ні! – не сниться...

Потічки національного пробудження переросли на початку 1990-х років у широку народну ріку, яка знесла ті комуністичні еСеСеСеРівські мури...

Але на місці голови того Червоного Вія виросли десятки і сотні нових, і ця гідра-покручень, розцяцькована уже в синьо-жовті кольори, але по-комуністичному червона за своєю суттю, розповзлась по землях уже незалежної держави.

І настали десять років кучмівської сірої пітьми. Новоявлені ординці, які ще вчора засідали по райкомах і обкомах, шматували тіло незалежної України, привласнюючи за безцінь, а часто геть задурно, заводи, пароплави, палаци, цілі галузі економіки... Вони ставали олігархами – власниками життя, власниками всієї української держави...

Це був час розпачу і зневіри. Тоді народилися рядки:

Нема України й не буде
ще сотню літ. – Розпродали́!
Її украли в нас приблуди
свої ж, на паперть віддали...

І прийшов 2004 рік, коли українці вийшли на герць із кучмівською номенклатурно-олігархічною ордою. Ми виборювали свободу для себе і честь для нашої держави. Усі розуміли, що так далі жити не можна. Завирував Український Майдан. І, здавалося, що ми, врешті-решт, перемогли. Та вожді і месійки нас не просто зрадили, вони нас продали. Продали наші надії і сподівання...

На цій хвилі розчарування і зневіри людей, до влади прийшли нові ординці. Вони діють за законами класичної орди: випалюючи український національний дух, знищуючи нашу материнську мову, переписуючи правдиву українську історію... Вони накидають кожному українцю нові й нові соціально-економічні ярма.

Із України виганяють Україну, –
на їх землі вона уже чужа… –

такою була моя поетична реакція на сьогодення.

Але у мене немає ні найменшого сумніву, що і цю новітню орду ми здолаєм, як це робили українці протягом багатьох століть нашої величної історії, перемагаючи усіляких зайд та загарбників. Переконаний, що саме в такі непевні, темні часи наш український дух лише міцніє.

І цю свою переконаність в нашій перемозі через віршоване слово хочу заживити в душу кожного українця.

«Ні, не піду в еміграцію! –
знайду кулемета і рацію…»
«Нам треба зупинить лавину, –
і ми здолаєм цю орду!»
«Не хочу бути речником, –
я хочу бути багнетом!»

Це головні лейтмотиви моєї збірки поезій.

«Життя триває…Точиться війна», – написав у свій час Анатолій Лупиніс. Вірю, що українці обов'язково переможуть у цій війні за українську Україну!

Леонід Даценко

Серед зневіри, розпачу, плачів
залишиться хоча б єдиний воїн, –
той янгол з автоматом на плечі,
що встане і піде до бою.
Він скаже: Хто за Україну –
всі мусять бути тут!
Нам треба зупинить лавину –
і ми здолаєм цю орду.
Приходить день, приходить час,
коли Вітчизна – вище Бога...
Нам є за що піднять меча,
нам є боротися за кого!
Забудь зневіру, кинь плачі!
Життя – одвічне поле бою...
І янгол з автоматом на плечі –
подай йому набої!

Євангеліє від Леоніда

Ідуть... Хтось душу продавать, хтось тіло...
А ми йдемо в загін до Чучупак!
Нехай хмеліють із столів чужинських пійлом –
а нам бенкет влаштує Залізняк...
І після третьої, яка – за Україну,
і після третіх півнів – знову бій.
Ми знаєм: сотні з нас у тих боях загинуть,
та ми залишимося на землі своїй.
...Долиною туман тече... Долиною
ми розтікаємось мечами у степи.
За нами Бог ступає Україною,
він косить жито і кладе в снопи.
І ми, захоплені величними жнивами,
йдемо вперед – настав наш час!
І українське небо понад нами
тримаєм міцно на мечах...

* * *

Ви працювали, як раби,
а вам за тяжкий труд – велику дулю...
Не матюкайся, не кричи – зроби:
у відповідь – маленьку кулю.
Дитину понівечили жлоби,
які відкупляться і знов горілку цмулять...
Не падай в розпач, а зроби:
у відповідь – маленьку кулю.
У душу плюнули тобі
владці, де кожен крутить, ніби шулер...
Не плач, не бідкайся – зроби:
у відповідь – маленьку кулю.
Чужинські сонцесяйнії лоби
забрали землю, обікрали й далі дурять...
Встань із колін. Зроби! Зроби:
у відповідь – маленьку кулю!

Передчуття
(монолог дядька Івана, сільського вчителя-пенсіонера)

Панове лідери, месійки і вожді,
вже годі нас дурить, вас так набридло слухать…
Народ благає, вимагає: відійдіть! –
нас вже не купиш ні на гречку, ні макуху.
Сто раз нас зрадили і двісті продали, –
ті срібники угору шлях вам стелять, –
для вас усіх ми не народ – козли,
яких ви водите з пустелі у пустелю…
Ви всі однакові, ви всі для нас чужі!
На небі сидите так високо і гордо…
При вашій з'яві руки до ножів
самі тягнуться, щоб встромити в горло.
Панове лідери, месійки і вожді!
Кипить душа, бунтує серце чорне…
Я прошу вас: ідіть собі, ідіть! –
Бо скоро люд вас у провалля згорне…

2020-ий
(антиутопія)

Ми маршируєм з прапорами по Парижу,
тріпочуть гордо синьо-жовті прапори…
Бруківка чоботи нам по-собачи лиже
і парижанки шляпки – догори!
Старий француз шепоче: «Ще не вмерла…», –
йому набрид вже сморід «марсельєз».
А молоді захоплено і вперто
стають до наших лав… Їх дух воскрес!
У синьо-жовтім Ейфелева вежа
«Героям слава!» – пророкує на весь світ,
і Тріумфальна арка так бентежно
нам відкриває простори нові…
Ми беремо Бастилії і Лаври,
портрети гетьманів малює весь Монмартр.
Француженки вже мріють про ля мури,
і кожен з нас для них – як Бонапарт.
Ми розсуваєм простір тихих вулиць,
карбуючи свій переможний крок…
Привіт, гнила Європа! Ми вернулись,
щоб дать тобі нову гарячу кров!

Сонет розп'яття

Дніпро, як меч. – Розрубана країна,
роздвоєна душа...Шизофренія
наш мозок висушила, з'їла...
І вже під серцем не болить, а ниє, –
бо там, під серцем, вовченя,
що роздирає груди України...
І котить світом навмання
чортополохом, покручем зміїним...
Мовчить Дніпро... Бо він напевне зна –
від болю висохне, – і ми підемо прахом.
Ворожий шолом вип'є нас до дна...
Коли ж ці береги, мов крила птаха
зійдуться разом? Хто їх об'єдна,
щоб ввись злетіть, а не лягти на плаху?..

***

Товаріщі! Ми станем братья!
Олександр Блок
Та сонце устає – на сході!..
Максим Рильський

Товариш твій – тамбовський вовк
з азійським варварським оскалом! –
Ти знов непроханий прийшов,
щоб вмити нас багном своїх фекалій...
Ти перший там, де вже горить
тобою ж звечора розпалене багаття,
і грієш руки... Й знову вчиш, як жить,
під вигуки: «Ставайте, сукі, браттям!»
Братерства руку, що подав Богдан,
ви відрубали разом з головою...
З ординським шалом – «все віддай!» –
ви не братами стали, а братвою...

О ні, не клич в брати мене!
На голос твій – рука рушницю зводить...
Вашу орду навік припнем, –
й криваве сонце не зійде на сході...

Зруйнована вщент Святославова вежа –
хто вдарить на сполох під натиском орд?!
Мовчить мій ліво- й право обережний,
він тихо спить великий мій народ.
А що ж такого…Хай би ще полежав…-
Йому ж бо стільки пережити довелось…
Нехай вже ліво – й право обережна,
але ж Вкраїна, а не Малорось…
Нехай вже так, а далі якось буде, –
і орди перемелим за сто літ,
хай по хатах, але розправим груди,
хай обережненько, – та ж на своїй землі!
Та спокій цей так ворогів бентежить,
що крутять дулі з криком «свинопас!»
Він шаблю дістає так обережно
і б'є… Прямісінько у пах…

Урок

“Здрастуйте, деті! Садітесь і слушайте!”–
Не смійте сідати і слухати зась!
Ви сильні, ви можете: Послухай – ти,
ми вже наслухались зайд...
Ваша наука набила оскомину
“о братских обьятьях и вечной любви...”
Від ваших обіймів віками судомило,
від любові тієї конали в крові...
Ми добре вже вивчили вашу граматику,
де крапку на нас навіки поставлено...
Наш зошит з історії розграфлено гратами,
навчальну програму затверджено Сталіним...
Заграви Батурина – для вас тільки полум’я,
щоб смажити м’ясо й наварювать щі...
Ордою червоною храми зруйновано,
щоб з Києва бачить,
як зірка кремлівська блищить...
Палі козацтву – для вас знаки оклику!!!
Мільйони убитих – проста арифметика...
“Хохли – ето нолікі, нолікі, нолікі...”
Та ми – українці, і ми вижили все-таки!
Ваші уроки віднині відмінено
і скинуті маски із ваших личин.
Із ваших предметів усі ми – відмінники...
Сідайте, товаріщі! Тепер ми будем вчить!

***

Із посіяних зерен зростають ножі,
і лоскоче нам груди колосся залізне...
і боязко дивляться очі чужі –
їм сховатись у нори вже пізно!
Ми п'ємо вино із вузьких черепів,
вдивляючись вдалеч уперто,
і співаємо думу, яку прохрипів
наш товариш в бою перед смертю.
Лягаєм спочить, постеливши степи,
і Дніпром укриваючи ноги...
Тільки князь біля вогнища довго не спить –
розмовляє про вічність із Богом...

* * *

Де зараз ви, кати мого народу?
Василь Симоненко

При грóшах, дачах і чинах,
привласнять скоро навіть небо...
І їм плювать на всіх на нас,
і їм плювать на тебе!
"Біля корита їв і їм!" –
ось їхня правда, їхнє кредо.
Клянуться іменем твоїм,
бо так сьогодні треба.
Ну, а народ – він завжди буде
служити їм, як той плебей,
і битиме в козацькі груди
за чаркою, де "будьмо, гей!"
Прости, Василю, що так є,
що твоє ім'я згадується всує...

Знай: серце зболене твоє
все'дно живе, все'дно пульсує!

Україна. Містерія XX століття

Коли у село заповзала червона чума,
він зарізав дитину і здав комунарам на м'ясо...
І гуділа до ранку весела корчма –
прогулював гроші за здане, отримані в касі.
І патякав усім, як він м'ясо ретельно солив,
як хвалив комісар за "сознатєльность", значить...
Мимо шинку дядьків за село повели
„несознатєльних"...Більше ніхто їх не бачив...
А на ранок пові... О, ні, не повісивсь на груші, –
він на хаті повісив сорочку червону, в крові.
На той прапор злітались чорні, скалічені душі;
вони йшли по хатах і творили геройства нові.
І він першим в селі записавсь в комунари,
і ніхто не згадав йому пролиту кров...
Лиш ворони кричали розпачливо: „Кари!"
Але люди вбивали і їли ворон...

Ре...еволюція

Бандитам тюрми... у приватну власність!
За грати українців, тих, маленьких вже,
які не здатні гідність власну
відстоять словом, кулаком, ножем...
За що вас, тітко?
– За мішок соломи...
За що вас, дядечку?
– За пару смачних слів...
Немов каліки-журавлі пливуть із дому...
І знову ми раби на нашій – не своїй землі.
Хай плачуть, стогнуть, бо для них – це пісня,
де сльози, розпач, сум – то головне.
Якщо від болю в грудях стане тісно,
заллють горілкою – і все мине.
Хоч руки вільні, ланцюги на душах,
що муляють і труть об вічний страх.
А відповідь одна: хіба ж бо хочеш – мусиш,
і музику чужу нам знову треба грать.
„Бандитам – тюрми!" – клекотіли груди.
„Бандитам – тюрми!" – наче постріли гармат...
„Бандитам що?" – сміються тихо люди.
Бандитам нині все!
А нам ?..

Високих слів хохлятам не потрібно! –
лиш анекдоти та байки і матючки...
Дрібний народ повинен думать дрібно,
бо народ – то Іван, а Іванушки всі – дурачки.
Ну, що йому треба? Гранчак самогону,
сала шматок, на ніч курву під бік...
А зранку – в ярмо і до ночі в загоні,
де на чатах – злі пси, щоб не втік.
І так – з дня у день, з року в рік, аж до скону,
допоки, як віл, не впаде на межі...

А коли вже уста, наче сталь, захолонуть –
із душі проростають залізні ножі.

ОДА

Раби прикуті до галер
виходять в море… Б'ються весла…
В тобі бунтарський дух вже вмер,
та думка вільним буть не скресла.
Не можеш їсти баланду,
кайдани натирають душу…
Та хвилі котяться, дні йдуть –
і ти звикать до всього мусиш.
А через місяць просиш вже
добавки, що смачна, до речі…
І думаєш: це все лише,
щоб мати сил для втечі.
Та скоро будеш мірять день
гіркої баланди прийомом…
А коли рік збіжить, пройде –
галера стане отчим домом.
Без ланцюгів будеш іти,
до весел кидатися будеш.
Від миски юшки-баланди –
аж розпирає щастям груди…

* * *

Коли вночі тебе розбудять, –
(нехай не сурми, а півні лишень кричать) –
шукаєш не жіночі теплі груди,
а холод сталі гострого меча...
Дивитись у вікно і бачити дорогу,
і тисячі очей, які на тебе ждуть.
Напитися води і, помолившись Богу,
виводити коня і вирушати в путь...
Плече в плече, лавина за лавиною –
всі, як один, бо ж українці всі...
І Бог запалює свічки над Україною,
і Україна знову йде на Січ...

Балада про тітчин комунізм

А ми таки жили при комунізмі –
у лавці хліб і десять пар галош,
безплатно ставили нам клізми
у райлікарні...Ех, було, та й загуло...
В колгоспі крали, бо воно ж все наше,
коли об'єжчик вип'є та засне...
А зловить – так не убивав же,
ну, жом розкида, матюків нагне...
Тоді була у всіх людей робота, –
пололи буряки по десять га,
місили грязь у гумових чоботях,
і гнали самогон із буряка...
Та й не було оцих панів, підпанків, –
лиш голова колгоспу і парторг...
На свято нам виписували пряники
й машину, кому треба в морг...
Цю нову власть нехай нечистий візьме, –
вже скоро й сонце по кишенях розберуть...
А ми таки жили при комунізмі... –
Й ховає руки, вироблені в струп.
Ховає очі, вицвілі під сонцем,
змахне сльозу, що, як життя, гірка.
І виглядає молодість в віконце,
загублену в совєцьких буряках...

***

Із України виганяють Україну, –
на їх землі – вона уже чужа…
«Іді, іді!» – штовхають в спину,
у пазусі тримаючи ножа.
І Україна витікає із Дніпром
мимо зросійщених і скурвлених містечок,
неначе тіло залишає кров, –
й нема кому спинити кровотечу.
Ну, як зцілить? – усе ж розпродали…
Злікує хто? – пішли всі в яничари…
Кургани древні, змієві вали
й могили предків розорали…
А що взамін? Сільські хати в хрестах,
дядьки покірні й вічно п'яні…
А в душах раболіпський страх,
і очі матерів – суцільна рана…
Стоять навколішки міста
в молитві перед ідолом наживи.
Чужою мовою покручені вуста,
чужинським духом навхрест обложили…
І України там нема, де є раби!
То, може, й справді ми її не варті…
Нехай іде…А що робить?
Здавай, Іван, пограєм «дурня» в карти…

В епоху інтернету і мобілок
пора організовувать лікнеп,
щоб розрізнять, де чорне, а де біле,
що на віки, а що за мить мине.
Щодня стаємо все мудріші
та, досягнувши розумом небес,
чомусь не розумієм віршів,
не розуміємо самі себе ж.
І, захлинаючись в житейській круговерті,
де все мина, де все мана і тлін,
ми не збагнемо й на порозі смерті,
для чого все-таки жили...
Щоб набивать живіт, займатись сексом,
і Богу, й чорту ставити свічу,
Шекспіра називати текстом
і Моцарта ні разу не почуть...
Епоха інтернету і мобілок
мимо любові і добра тече...

Віват добі дебілів і дебілок,
в яких душа не вилізла з печер!

***

...Возвеличу
Малих отих рабів німих...
Т.Шевченко

Звеличувать рабів – не дуже вдячна справа,
бо мрія в них одна – не воля, а ярмо.
За шмат гнилої ковбаси кричать:
„Бандитам – слава!",
за тридцять срібників : „Вбивать братів йдемо!"
І на сторожі коло них не ставте слово,
бо для рабів німих усі слова – полова...
Шмат сала й гроші – ось їх Бог!
На вільних духом оголосять лови
й затягнуть у багно, у свій маленький льох...

Звеличую борців, які в щоденнім герці
боронять волю, правду, честь, йдучи на смерть.
Звеличую людей із Україною у серці
і на сторожі коло них поставлю меч!

Диптих про вкрадене слово

1.
Коли забиратимуть слово
за зайвих сто грам ковбаси, –
ти віддаси?
Якби забирали корову,
ти б з вилами став –
не віддав...
А мова, а слово –
полова...
Яка там різниця?
Було б що поїсти й напиться,
ну, який з нього крам?
Віддам!...

2.

На тебе відкрили лови –
у тебе украли мову,
у тебе забрали слово,
яке прийшло тобі з крові,
те, що дала тобі мати,
щоб вірити, жити, кохати...
Тепер ти не зможеш вірить –
цей світ стане чорним і сірим.
У тебе слово забрали,
щоб сонця тобі забракло...
Від тебе закрили небо –
сліпим висоти вже не треба!
У тебе забрали світло –
тепер жебракуй по світу!..
А завтра вкрадуть повітря –
невже ти й цього не помітиш?..
А той, хто тебе обікрав,
він знав, що без мови ти – раб!

А мнє наплевать,
даже нравіцца,
какая, блін, разніца...
Ех, твою мать!
...ать
...ть
...ь

***

Я б так хотів, щоб москалі прийшли
і наших яничарів научили
любить їх родіну...Щоб з них тягнули жили,
як з мого діда в 37-ім. Злим,
хижим поглядом обмацали дружин,
а потім зґвалтували перед ними ж...
І щоб москалик з яничаром так здруживсь –
все виніс з хати до останньої зернини.
І хату підпалив з його дітьми,
а москвофіла ще й заставив танцювати...
А буде нити, то щоб кров'ю вмив:
«Любі, блядь, родіну, хахол проклятий!»
Учи, москалику, учи, якщо за триста літ
не научились, не збагнули – хто ти...
Азійський варвар із гнилих боліт
хай знову вчить цю доморощену бидлоту.

А там, дивись, ватаги яничар
підуть у ніч, як ті страшні примари.
І заволають: Кари, кари, кари!
Героям слава! Хай живе Холодний Яр!

Щоб вдовольнить чужинську плоть,
наситити двоглаву гадину,
Вкраїна виставля останній лот –
себе одурену й окрадену.
Свої ж месійки її радо продадуть,
в її ж ім'я, для розбудови треба грошики...
Всі благоденствують, мовчать... І тільки чуть
на печах сплять-хропуть котигорошики.
Але коли двоглава, хижа тінь
розбудить їх – розмова буде строгою:
– Гей, мамо, в магазин сходіть,
бо ж тре' горілочки попить перед дорогою.
І будуть довго вдовольняти плоть,
хтось крикне: „Це останння вже... За Родіну!"

Третій удар. Вкраїна – лот!
Продано!..

Обивателі, рідненькі обивателі –
моєї Вітчизни німі убивателі.
Душі закриті, прищемлені яйця, –
вони цим гордяться,
о, як цим гордяться.
Їсти і спати, спати і їсти…
А ще ностальгують, немов онаністи:
- Тре' назад повертаться,
де хліб по шістнадцять
і нам по шістнадцять…

Щоб все зруйнувати не треба карателів –
за вікнами суне орда обивателів…

***

Як було добре на війні:
тут – ми, там – вороги…І поле бою….
Ми сидимо в окопчику тіснім,
закрить готові один одного собою.
Ось наша рота кинулась вперед, –
нам треба взять оту висотку чорну.
Ми падаєм, повзем, встаєм, таки берем…
І генерал вручає мені орден…
Сьогодні ж, Боже, не збагну –
(навіть в боях так не бувало страшно!) –
всі об'явили один одному війну,
скрізь окупанти і немає наших.
Онук, як тать, підкрався до стола,
краде мій орден на продажу..
Щоб в хаті пляшка оковитої була
продасть і Батьківщину нашу.
Не можна плакать – от біда!
Бо я – солдат, терпіти мушу..
Не орден, а мене несе продать, –
за срібники закласти душу..
Чому тоді не згинув ти? –
себе питаю й сили вражі…
Встаю, іду, кидаюсь з висоти
там, де мене чекають наші…

***

Новий прийшов месійка і герой
щоб научить нас, свинопасів, жити...
Що треба нам любить, як треба сіять жито, –
усе і всіх поставить під контроль.
І кинулалась до ніг вельможна рать, –
ті, хто учора інших славив...
Перевернулись вмить хорти лукаві,
за крісло можуть всіх і все продать!
Й продажні ЗМІї заволали теж, –
яке ж то щастя людям привалило!
І лізуть вже вилизувать без мила,
і возвеличувать без міри і без меж!
А людям тут нема чого ловить,
отак, тримають у кишенях дулі
вчорашнім й нинішнім...Набивши гулі,
не вірять ні колишнім, ні новим.
Вони вже навчені, що влада – для людей,
які накралися, крадуть і будуть красти...
Тому надіються на себе – й баста!
Працюють тяжко...І ніхто чудес не жде...

Та ви, нові месійки, не спішіть
над нами святкувати перемогу.
Ми – українці, ми живі ще, слава Богу!
й ростуть мечі у кожного в душі...

Болючі катрени

***

Сьогодні уже недоречно
вдавати із себе поета...
Не хочу бути речником –
я хочу бути багнетом!

***

А люди що? Дай хліба, дай видовищ! -
і більш в житті нічого не пече...
Сон розуму породжує чудовиськ,
сон совісті породжує нікчем.

***

Не бійтеся високих слів,
а бійтеся словес лукавих...
І в пошуках земної слави
не перетворюйтесь в ослів...

***

За все розплачуватись треба:
за гроші – тілом, за правду – небом...
Весняні знижки і розпродажі –
в вітринах душі...Ще теплі наші...

***

Що москалю
у щасті, у жалю́?
– Водкі!
Ех, москалю,
давай піділлю…
– По сотке!
Холод, зима.
Нари, тюрма.
– Нєплохо!
Ні кола́, ні двора,
Сиротня-дітвора…
– Похєр!
У спину ножа.
Жінка – чужа…
– Скучно ж!

Мать-перемать,
жінку послать:
– Сучка!
Пара галош.
Кухня. Галдьож…
– Свабода!
Кран без води…
Демократи… Жиди…
– Уроди!
Життя, наче дим…
Зате – Третій Рим.
– Ідєя!
Пустка. Село…
Є і було…
– Рассєя!

У них є все: заводи, землі, пси…
Ще б викупить гектарів триста неба
й воздвигнуть пам'ятник: собі – від себе! –
і хай живе імперійка на всі часи!
Лише безсмертя не придбаєш й за мільйон,
і щастя, і любов не купиш…
Заховані в палацах, джипах – трупи
ще за життя…Оказія. The Вйо!
«Ми – власники життя» – ілюзія така,
бо їм належить, як і всім,– холодна яма…
І радісна до діток телеграма:
«Старий помер. Гуляєм. тчк…»

Байдужість знову входить в моду,
і знов хати відсовують на край...
Місця ікон займають держиморди, –
така зневіра, Боже, хоч тікай!
І я піду в духовну еміграцію,
себе поставлю до корита в хлів...
І буду потихеньку лаять націю –
це стадо свинопасів-холуїв.
Та я ще вийду на майдан, як гряне час,
розправлю груди, стану в позу завчено. –
А слів нема, і голос мій зачах,
з-під споду тільки чав- чав- чавкання...

Ні, не піду в еміграцію! –
знайду кулемета і рацію...

Вони у Каневі
(містерія XXI століття)

Горіла ганьбою Чернеча гора,
коли до Тараса підходив…
30 срібних монет, що він їх назбирав,
полетівши, дзвеніли по сходах.
Водить оком зі сходу новий сатана,
скуповує душі…Сміється…
“30 срібних за Крим – непогана ціна
в цьому світі, де все продається.
Взагалі, я народ цей ніяк не збагну,
не хватає ще людям кебети, –
чому тут, на горі, за високу ціну
не поставити братні ракети?!
А воду внизу, яка зветься Дніпром,
приєднати до братньої Лєни…
Не водичка тоді, а зелене бабло
потече у широкі кишені.
І дивуюсь, чому не подумав ніхто
скільки неба даремно гуляє…
По-братськи продати гектарів зі сто –
і життя в нас ставатиме раєм…»

І чухав лоби захмелілий народ,
впивався словами люд здрібнений…
І заревли: “Та він же – лох! Шевченко – лот!..
Продать! Дайош усім по срібнику!..”

***

Т.Осьмачці

Страшні видіння, в серці безнадія –
червоний молох нищить все живе.
Стальна потвора більшовицької Росії
твоєї України серце рве.
А мріялось, що будем жити вільно!
Дім будували – виросла тюрма...
Вся Україна, як велика божевільня,
де вільним духом місця вже нема!
Втікати крізь роки, кордони, міти,
упасти бранцем на землі чужій...
І лиш слова зростають «із-під світу», –
встають осьмаччині освячені ножі!..

Скиталець вічний, перемігши втому,
іде стежками, що ведуть в село...
Селянський син вертається додому –
і Україні на плече кладе чоло.

***

Ми запалили смолоскипи. Ми йдемо!
І в душах знов народжуються леви,
і серце прагне битв і перемог...
Плече в плече Бандера і Шухевич.
Це сяйво – світло їхніх душ...
За Україну боремось допоки –
вони в строю, попереду ідуть,
і ми звіряєм крок із їхнім кроком.
Удар сердець, удар чобіт,
як хрускіт черепів ворожих.
«Вперед!» – наказуєш собі
і віриш твердо – переможем!

Балада про доброго дядечка

Біля церкви хлопчина тихесенько хлипа,
простягаючи руку під ворітьми.
Дядечко добрий виліз із „джипа",
і кинув монету: „На, детка, возьми!"
І йде пропивати „навар" із заводу,
де батько малого скалічивсь торік...
У чаді хмільному топтатиме вроду
сестри того хлопця... За гріш.
А десь у селі заплаче їх мати
над мішками дерті, де одна лише гниль. –
Від дядечка доброго гарна оплата
за землю, за небо, украдені ним.
Той дядечко добрий, сідаючи в „джипа",
кидає монету: „На, детка, возьми!"
І хлопчик, зігнувшись, шепоче: Спасіба!
– Ти бач, ще й говорить. Прикинувсь німим...

...А я тому хлопцю копійку не кину,
вона не поможе від лиха і зла.
В простягнуту руку моєї дитини
ножа покладу і затисну в кулак.

Сповідь енкаведиста

Мій світ зав'язаний в колючий дріт,
а я у ньому – бог на вишці з автоматом…
І скільки б ти не йшов, не біг, не гріб –
ти станеш тут рабом і мусиш тут сконати.
Зжимаєш волю у залізнім кулаці, –
та мою зверхність визнать мусиш,
бо світ я бачу крізь приціл
і серце кожного утримую на «мушці».

Сьогодні я – герой! І груди в орденах…
А ті, хто був внизу – згнили, зотліли…
Звеличують не їх, – співають оди нам,
яким червоний стяг лоскоче душу й тіло…
І мрію про одне, щоб повернуть режим
й хохляцьке бидло посадити на парашу.
Я хочу жить, я буду вічно жить!
І вічно празнувать побєди наші!

Мій внук сьогодні замість мене на посту, –
і зверху оглядає люд і місто…
Він нині істину сповідує просту,
що вишка в нього – це високе крісло,
і в серці дріт, колючий дріт
на кожного із вас, на цілий світ…

Український гамбіт. Жи – два, жи – вісім

Усякі –мани, –ичі та “червонці”,
за ними ж прийнятими правилами гри,
ідуть по наші душі в різних політсписках.
Та українець прочита, як на долоньці,
по кучерявих, хитрих, мудрих писках –
це гра одна і хід один: жи-два, жи-три…
Та це лише початок гри.

За ними споконвіку перший хід:
ми – хлібороби чорні, шинкарі ж бо – завжди білі.
Їм – панувать, нам – чистити сортири,
їм – гроші дерти з нас навіть в часи лихі.
Поки ми чубимось за щонайвищі цілі, –
їм далі йти: жи-два, жи-штири…
А нам би все без війн, а нам би тільки в мирі!

На людях – один одному у писок,
а потім, обійнявшись: – Как ми їх! –
Як дерли шкуру, так і будуть драть!
На нагороди і пости – їх першими у список!
А грамотки й цяцьки – для інших всіх…
А їм вперед: жи-два, жи-п’ять…
Ще ж треба стільки і купити, і продать!

Шанують українців на банкнотах
"С Украіной в карманє – ето ж жізнь!"
Якщо вже не пройдуть – тоді пролізуть скрізь...
З грошима ж легше підніматися по сходах...
У них на службі префікс –анти й суфікс –ізм...
Все вище й далі: вже жи-два, жи-шість
А хто супроти цього, той – фашист!

Скупивши всі телеканали і газети, –
з ранку й до ночі все ведуть дебати,
які ж вони і мудрі, й чесні всі...
А ми їх слухаєм і чистимо клозети...
Аж глянь: вони уже міністри й депутати,
й новий вже хід готовий нам: жи-два, жи-сім :
щоб ми жили, як повелів великий Сим!

Пробив їх час. Настала їхня ера...
Скупили все і всіх великі мародери.
І їм плювать, що ми здолали еСеСеРи...
Вони володарі нових своїх імперій,
їм служать вже і спікери, й прем'єри...
А завтра... Завтра хід останній, хай їм грець!
Жи-два, жи-вісім...Банкова...
Догралися!Кінець...

Залізні ліліпути

Виходили поважно на арену
в залізних латах велетні…Чах-чах! –
так гупали, так брязкали шалено,
що люди злякано маліли на очах,
від страху опускались на коліна,
ставали, як раби сліпі, німі…
А Дони йшли страшні, залізні…
І Перший заревів, немов ведмідь!
Хлопчак злякавсь, жбурнув камінчик, –
і велетень спіткнувся, навзнак впав,
а потім – другий, а за другим – інші:
посипались, як та гнила струпа…
І впала із очей людських полуда:
залізна велич, – то лише мана,
ті велетні – нікчемні ліліпути,
духовні карлики, яких потрібно гнать!..

Прокинувся…Десь за вікном залізна
орда шикується і суне, і жене
залізні хвилі… То ж, поки не пізно
намацую рукою камінець…

Міфологія

Оска́л звіриний, кіс ведмежих пасма,
заснулий мозок і уста німі…
Кочують в часі дикі свинопаси, –
і ось готовий український міф!
В печері десь народжуюся я,
мене, як вовченя, тримає повитуха.
Глуха й сліпа душа моя. –
Явився Сим, запліднив духом…
І віримо у це, ми віримо самі ж –
чужим казкам за гроші вірить ласі.
І ліпим, ліпим український міф
про вічних холуїв і вічних свинопасів…
Чекаєм пастухів…Жуємо соплі…
І оглядаємось на світ через плече…

Вилазить із печер своїх Європа
на запах хліба, що мій пра-пра-пра пече…

Йдемо!

Впади і плазуй на колінах –
грім вдарить у когось, не в тебе...
А стоятимеш, то загинеш –
навіщо воно тобі треба?
Будь, як усі. Схиляйсь перед вищим,
перед усім, що згори...
Поглянь лиш – таких більшість,
а встанеш – згориш!
Думаєш, правду освітиш
і виграєш зі злом війну?!
Тебе кинуть в болото тліти,
за наказом іще й проклянуть!
Та дивляться в душу очі
моїх предків, батьків і дітей...
Плазувати не вмію, не хочу!
Я встаю, я іду!..
Ви йдете?!

На відкриття пам'ятника Василю Симоненку в Черкасах

Духовні карлики перемагають знов, –
з поета–велета зліпивши ліліпута...
Навколо ніг, – то не крило, а пута,
щоб з п'єдесталу в люди не пішов.
Принизити, поплескать по плечу
і заступить тобі собою небо,
щоб кожен карлик тут відчув,
що рівня він тобі і навіть вищий тебе...
Стоїть Поет з обламаним крилом...
А хочуть вже поставить на коліна
тебе і нас...І прагне це мурло,
щоб ниць упала перед ними Україна.
Не стане на коліна наш народ,
в якого є Поет, що й з потойбіччя будить...
Пощезнуть орди яничарів і заброд, –
а Україна й Симоненко вічно будуть!

За хмарами – захмарене чоло...
А знизу люди – пацюки, – та й годі.
Для вас народ – то бидло і мурло...
Ви лиш з трибун клянетеся народом.
Правителі, князьки, які ви всі смішні,–
у золоті,– та смердите ви гноєм ...
Гризетесь за грошву подібно комашні...–
Народ нікого з вас не визнає героєм!
Бо наш народ – то мудрий чоловік,
в якого є Богун, Тарас і Чучупаки,
їх слово і їх дух живі!..
                    Живі
ярами знов гуляють гайдамаки...

Вірити!

1.
Зневіро розневірена – умри! –
Поки не вмерла сторозтерзана Вкраїна…
Ми народились для життя, а не для гри,
не для плачів, а для борні і чину!

2.
Стиснувши зуби і кулаки, –
будемо вірити!
Хай кажуть,
що все в цьому світі давно навпаки, –
залишимось вірними
слову своєму, собі, нашій справі.
Нехай мозолі натираєм криваві –
ми будем іти!
В наших душах – світи,
їх багряні, розпечені лави
зметуть слова і помисли лукаві …

І переможем, бо ми маєм віру,
стискають руки шаблі і сокири…

***

Івану Зайцю

На повні груди дихать Україною –
сонцем трипільських міст і духом княжих веж,
одним повітрям з козаком, що у бою загинув
за небо батьківське, яке не має меж...
Дихати, іти, боротись – не стогнати!
Забути про плачі, здобути – світ!
Ну, хто сказав, що відревли гармати –
вони у грудях б'ють, бо ще серця живі...
Бо ми прийшли з трипільських із праміст
і світ примусили котитись нашим колесом...
Не азіати ми, не варвари німі –
сім тисяч літ богам величним молимось.
Ми запліднили духом дикий степ,
наш світ говорить і донині диво-глиною...
Європи й Азії хай чують – ми ідем
і дихаєм на повні груди Україною...

Український лев

Василю Захарченку

Я був хрущем над вишнями в саду,
Тоді сміявся, плакав з солов'ями...
Тепер я лев. Повільно – вільно йду
І Україну чую під ногами.
Я – український лев, і ці степи мої,
Іду володарем на поклик крові:
Принишкли трави, змовкли солов'ї...
Я виріс і змужнів, я починаю лови.
Я – український лев, і ці міста мої;
Чужинський сморід тут лоскоче ніздрі –
Це лев прийшов, – хай кануть у вогні;
Це лев прийшов, – щоб знали своє місце.
Я – український лев, і ці жінки мої;
Їх лона прагнуть левенят, а не шакалів...
Після солодких ігрищ і боїв
Народим левів і підемо далі.
Ми – леви. Цей сльозливий спів
Нам остогид. І від ниття нас нудить...
Ми розіпнемо животи рабів
І левів дух вдихнем у їхні груди.
Ми леви – мати в нас одна, –
Нам Україна – не коханка, а кохана.
Піде у світ левицею вона,
А не вівцею на заріз до москаля чи хана.
Нас сотні й сотні – буде тьми і тьми,
Ми вже йдемо, нас не спиняйте краще!
Ми – леви, українські леви – ми,
І ці степи, і води, й небо – все це наше!

***

Десь за Дніпром ще інші є світи,
які комусь здаються раєм...
їх можна всі знайти і обійти, –
та України іншої немає.
Вкраїна кожному по своєму болить...
Її хтось має в серці,
хтось в кишені,
хтось в печалі.
За неї хтось возносить руки для молитв,
а ми тримаєм прапори з мечами...

***

Все мина….
Все – мана…
Скіфська баба одна,
наче вічність сама,
стоїть за селом…
З українським чолом
скіфська баба…
Те мовчання, ту мудрість віків
не купити за “бабки”…
Євшан-ліки гіркі
на крові, на сльозах всіх століть…
Скіфська баба стоїть –
що їй треба?
Ні грошей, ні хули, ані слави, –
тільки сонця і неба,
та степи, і вітри, й дикі трави…

Все мина…
Все – мана…
Україна одна,
наче вічність сама…
Вічні будемо з нею
на землі… під землею…

Зміст